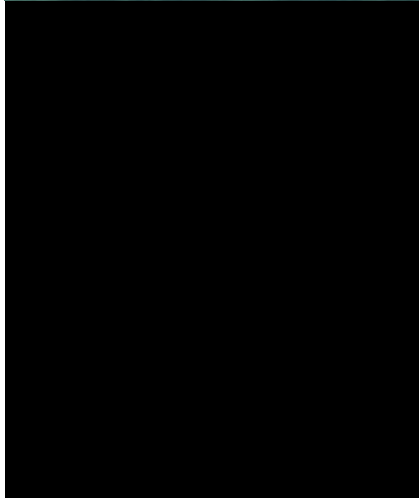

© Wikipedia

La societat ha anat evolucionant, els avenços tecnològics, la industrialització i la producció en sèrie han estat un dels èxits o desastres de l'ésser humà, segons com es miri. D'una banda, penso que l'assoliment ha estat per la generació en sèrie de grans productes que la societat demanda, però d'altra banda la pèrdua d'identitat enfront del poder econòmic. Amb això no vull dir que estigui en contra del poder econòmic, però tampoc vull deixar de remarcar les conseqüències, que en certa manera estan a les nostres mans, amb la pèrdua d'identitat que està provocant.

La industrialització de l'arquitectura és el títol d'aquest article perquè crec que és un fenomen

que està succeint a gran escala en els Estats Units d'Amèrica i com és d'esperar serà tendència aviat a Europa.

Des que vaig inaugurar el meu despatx d'arquitectura a Miami el 2016, i amb uns anys frenètics d'experiència i aprenentatge (sobretot més d'aprenentatge que d'experiència, porto més de 15 anys a la meva esquena, no són molts, però em donen una visió més panoràmica), he vist la gran diferència que hi ha en gestionar un despatx d'arquitectura. A Espanya, perquè no sé bé si a Europa passa el mateix, encara que imagino que serà igual, l'arquitectura es centra en solucionar problemes en implantació, programa i tot el que ja sabem, però als USA l'arquitectura és una fàbrica de producció.

He arribat a aquesta conclusió per diversos motius. Un d'ells és que l'urbanisme basat en la quadrícula sense història en trames urbanes fa que "tots" tinguin la mateixa parcel·la, 50'x100' (16mx33m), rectangular, plana, nord-sud, est-oest. Quan es vol fer un edifici compren diverses parcel·les, les unifiquen i fan el gran edifici que pot ocupar una poma. Amb això vull dir que les proporcions són les mateixes, més o menys, però a major escala. Edifici orientat a sud-nord, o aquest-oest. A més, són d'1 habitació, 2 o 3 habitacions com a molt, de manera estàndard.

A un amic de Miami que és de Barcelona, ??una nit parlant d'arquitectura li vaig preguntar: Quants amics tens a Barcelona que tinguin un pis d'una habitació i que siguin iguals? La resposta va ser clara, cada un més o menys té un pis diferent, amb més passadís, més o menys quadrat, etc ... La mateixa pregunta a Miami, la resposta també és evident, diria que el 95% de la gent que conec que viu en un pis d'una habitació, dos o tres, és pràcticament el mateix amb les seves variants. La homogeneïtzació, la repetició i la producció en sèrie d'edificis amb més de 300 habitatges fa que s'hagi de produir més que crear. Amb aquesta premissa, la signatura d'arquitectura acaba sent una fàbrica de producció de plànols, on la rapidesa és un plus, i la qualitat arquitectònica acaba quedant en un segon pla, limitant a les cases de luxe o edificis singulars els que demanen arquitectura, però al final els habitatges acaben sent les mateixes. Què ha passat amb Sullivan, Frank Lloyd Wright entre altres dels grans d'Amèrica, la meua resposta és clara, la industrialització de l'arquitectura ha provocat que els arquitectes acabin sent directors de fàbriques d'habitatges quedant enrere el que ens diferencia d'altres professions. Mirem a la gent, sabem interpretar el clima, sabem escoltar i al final vam crear un producte d'arquitectura únic, adaptat i especialitzat per a cada client en cada lloc. Ara pots pintar d'un altre color la façana, canviar l'orientació i posar balcons de vidre i tens un altre edifici igual que l'anterior, però maquillat que sembla un projecte nou i que quadra en qualsevol parcel·la que el teu client pugui tenir. Així que repetir és negoci. Time is money!

Per a la població només veu un edifici nou, on l'exterior no és de major importància i el que interessa és que l'interior estigui decorat amb bons serveis comunitaris. Pel que fa a les cases unifamiliars passa el mateix, amb posar una piscina, una palmera i una hamaca, la foto és espectacular perquè el lloc, l'entorn caribeny, omple la manca d'arquitectura.

Us faig aquesta reflexió perquè és el que percebo, som arquitectes perquè som professionals que sabem treballar l'espai, l'ús, la tècnica i sabem interpretar infinits factors que afecten les persones que van a viure dins dels edificis, i a més sabem fer les coses interessants perquè siguin peces d'art posades a la ciutat. Les persones viatgen per veure ciutats, que estan fetes per arquitectes, i és una de les nostres funcions, però a USA s'han oblidat de qui som perquè els mateixos arquitectes volen produir i no dissenyar.

Vull reclamar, perquè ho hem perdut, la funció de l'arquitecte perquè no produeixi com si treballés en una fàbrica, per evitar que les ciutats en les que vivim i en concret les persones que les habiten perdin la seva identitat.

Som arquitectes, no volem produir, volem crear!

Joaquín Fernández, arquitecte. Corresponsal del COAC a Miami, Estats Units d'Amèrica

[1]

[Tornar](#)

[2]

Copyright@ Col·legi d'Arquitectes de Catalunya : <https://www.arquitectes.cat/es/node/19524>

Links:

[1] <https://www.arquitectes.cat/es/printpdf/printpdf/19524>

[2] <https://www.arquitectes.cat/es/javascript%3Ahistory.back%281%29>